

ABONAMENT:

Pe an 6 cor.; pe 1/2 an 3 cor.

Pentru România pe an 15 lei.

Manuscripte nu se redau.

LIBERTATEA

INSERTIUNI:

se socotesc după tarifă, cu
prețuri foarte moderate

Abonamente și insertiuni se plătesc înainte.

Apare în fiecare Sâmbătă.

MAGHIARISAREA

— în justiție.

II.

Ținem a detaia și apreția cuprinsul protestului de care am amintit în nrul trecut, în partea, unde sunt arătate urmările fatale, rezultatul sigur al maghiarisării numelor în actele judecătorești, fiind instructive ca luate din viața noastră practică de drept:

Să știe, că scopul de căpetenie a numelui e, să fie semn deosebit pentru fiecare persoană sau familie în societate, și e garanția pentru identitatea aceia.

Scopul acesta a numelui însă e cu totul nimicit prin maghiarisare, căci în urma aceleia persoană se determină prin o notă străină și nici decum identică cu originalul numelui, care numai în limba maternă poate avea acest caracter, ear' numele străin rămânând neînțeles de cel numit, urmarea e, că el însuși nu se poate recunoaște pe sine.

Să luăm în socoteală numai strigările îndatinale la pertractările dela judecătorile ceruale, tribunale, etc., — zice dl Hosszu în protest. În atare ca părțile litigante ori martorul strigat, strigat cu nume schimbat, ca „Szöcs Péter“ în loc de Petru Suciu, și „Görög Mariska“ în loc de Maria Grecu, — nici pe departe nu știe, că el a fost cel strigat și așa nici nu răspunde că e de față. De aci apoi nesfârșite contumățări nedrepte, prin cari partida ori că își perde pentru totdeauna chiar și procesul cel mai drept, ori că numai cu grozave spese și greutate se mai poate rehabilita!

Atari jertfe de drept și materiale însă, cad afară de programul și scopul justiției!

Amintim apoi împrejurarea, — zice protestul mai departe, — că în limba noastră același nume are mai multe variații, cari însăși se deosebesc și se folosesc după ținuturi. Exemplu eclatant e numele de Ioan cu variațiile: Iuon, Iuonuț, Ionel, Ioniță, Onuț, Nuț, și Ianăș (prin comitatul Hunedoarei), ori Nicolae cu formele: Nicu, Niculiță, Culiță, Liță, Culă, Călaie, Laie, Naie și Miclăuș (prin comitatul Hunedoarei). Deși aceste variații se reduc la un nume fundamental, fiecare dintr'însele are puterea de determinatoare a numelui propriu, mai ales, că Românul mai cu predilecție întrebuințează numirea de glumă, decât originalul.

Toate aceste variații însă se maghiarizează cu stereotipul *János*. De aci apoi alt izvor de încurcături păgubitoare pentru sermanul Român, care din biet sudoarea sa plătește scump dreptatea ungurească!

Iată dar' dese și în viitor infinitele încălceli, încurcături și greșeli fatale asupra identității cutărui individ, din cari vor urma neîntrerupte stîrbiri în drept și pagube materiale pentru poporul nostru!, — stări aceste, cari nu pot fi dorite de o justiție adevărată!

Mai ales vor fi dese aceste încurcături la cartea funduară. Și bine știu justițiarii maghiari, că chiar cartea funduară e instituțiunea, la care amăsurat scopului ei, condițiunea fundamentală e, ca cel scris în ea să fie notat în modul cel mai acurat și precis, pentru a salva identitatea și cu aceasta drepturile celui intabulat! Aici mai mult se cere imperativ păstrarea numelui original, pentru a preveni și încungiura nenumăratele controverse, ce pot ocure din scrierea cu nume maghiarisat.

Să luăm, ca ilustrare, o pildă adevărată: La o judecătorie cercuală din părțile bănățene, s'a pertractat rămasul unui testator, care în decursul pertractării ereditare consecuent a fost onorat — și după moarte, — cu numele maghiar de Mihály. S'a adus decusul de transcriere și transpus la forul funduar pentru intabularea drepturilor de proprietate. Forul funduar însă, foarte corect, a respins recușiunea de a face intabularea, pe motivul, că decusul de transcriere se referă la rămasul lui Szirb (Sêrbu) Mihály, ear' în cartea funduară e notat *Sêrbu Meilă* (variația numelui Mihăilă în părțile bănățene). Observăm, că judele referent n'a fost Român, ci Maghiar, dela care pot învăța colegii lui.

Tot așa greutate pot obveni când e vorba de împrumuturile hipotecare ori pemnorarea pe cale execuțională a imobilelor cutărui debitor, când în lipsa indicării precise și fidele a respectivului, prea ușor se pot intabula realitățile altuia, — ceea-ce e o stîrbire și îngreunare a vieții de credit!

Dar' nu numai urmările aceste de domeniul vieții practice ne face să vedem mărimea gravamei, ce constituie noua operațiune de maghiarisare. Mai presus de toate maghiarisarea numelor noastre lovește adânc în dreptul natural și în egalitatea de drept și e în flagrant contrast cu știința modernă, ba chiar și cu legile pozitive din țara aceasta. Românul are drept tot așa de tare la numele lui, ca și Maghiarul! Dreptul la nume e aceeași speție a drepturilor private, ca spre ex. dreptul de autor și dreptul de proprietate!

Dat fiind, că ministri sunt obligați a jura, că vor apăra sancțitatea și inviolabilitatea dreptului de proprietate, (art. III. ex. 1848), maghiarisarea numelor e călcarea acestui jurământ, ba o atare acțiune de maghiarisare e formală agitare și atentat contra dreptului de proprietate!, fapt, ce în sensul §-lui 172 al. 2 din codicele penal, se califică de delict și ca atare cade sub punibilitate.

Poftiți deci, voi aprigi procurorii maghiari și aplicați legea a cărei slujbași sunteți, și contra acestor delicuenți!

Un apel! Ori-cât de dreaptă e cauza pe care dl Hosszu a apărut-o în felul de mai sus, și ori-cât de cu multă dibăcie a făcut d-sa afrontul, valorile șovinismului sunt cu mult mai furioase și urgiile acestuia cu mult mai șgomotoase, decât ca

singur să poată înfrunta puterea lor și glasul lui să răsbătă.

Credem deci necesar a arangea noua noastră luptă de apărare pe toată linia în stil mai mare, ear' în protestul dlui Francisc Hosszu-Longin să privim binevenitul signal de alarm!

Aflăm deci de cu cale, ca, fie cumulativ întreg corpul advocațional român din Transilvania și Ungaria, fie ca împărțiți după teritoarele tabelor regești, să prezentăm memorande energice la presidenții Tabelor, în cari protestând cu tărie contra noului atac atât de simțitor conștiinței noastre de drept și intereselor, cari suntem siliți a le încredința justiției maghiare, se cerem cu insistență sistarea practicei justițiarie de a maghiarisa numele noastre!

Ne adresăm în special membrilor români, ce-i avem prin camere, mai ales în comitetele camerelor advocaționale, și-i conjurăm, ca cu energie concentrată să apere cauza aceasta în sfera de activitate a camerelor, insistând mai ales, ca în rapoartele proximale anuale îndatinale, între gravaminele experimentate pe terenul justițiar, să se însere cu mult accent și nouă practică adânc jignitoare de a ne maghiarisa numele! Avem un frumos exemplu în pășirea dlui Dr. Aurel Cosma, care în camera advocațională din Timișoara a reușit cu propunerea, ca pe teritoriile locuite de naționalități să se denumească numai juzi, cari vorbesc limba acestora!

Dar' decât toată aceasta acțiune, rezistența și apărarea noastră mai cu efect și succes va fi atunci, dacă unul fiecare dintre noi Români, va ști să-și păstreze cu fală al seu „Triumfător în lupte, un nume de Roman“, și în sensul acesta de câte-ori numai ni-se va travesta numele, fie în scris, fie în agrăire, să ripostăm numai decât și să aducem la raison pe slujbașii maghiari, ca să ne cinstească și rostească numele original, căci doar' din sudoarea noastră trăesc!

Să ne dăm sama de importanța păstrării numelui. Numele e identic cu individualitatea, pe care o determină în societate. Păstrarea lui cu scumpătate și intactă, înseamnă integritate de naționalism și caracter moral. Contrarul ni-l demostrează miserabilii renegați, cari de-odată cu caracterul își schimbă și numele și de-odată cu schimbarea numelui își închină dracului și sufletul!

DR. IUSTIN POP

Se ferbe ceva. Abia se întoarsă Regele Italiei din Petersburg, și se vestesc șir de alte întrevederi însemnate: Regele României la Ischl cu Monarhul nostru; Împăratul Germaniei merge în Anglia la Eduard; cancelarul Germaniei Bülow merge în Italia. Sturza fu Luni în Viena, — etc. Trebuie că se ferbe ceva.

In atențiunea dlui
Grigore Tocilescu

și a unor ușor crezători Ungurilor.

Nu ne mai ocupăm de partea externă a călătoriei dlui Tocilescu pe la noi, peste aceea am trecut deja la ordinea zilei, fie iertat cu ea cu tot, — avem însă câteva cuvinte asupra meritului lucrului. Vedem tocmai că dl Tocilescu a ținut în 5/17 Iulie la Academie o conferință, în care a raportat asupra rezultatelor științifice a călătoriei sale prin țara lui Decebal.

Din privilegiul conferenței sale credem a-i face un bun sevicium dlui Tocilescu însuși, atrăgându-i luarea aminte asupra descoperirilor pe care chiar acum le face un grof ungur asupra muzeului archeologic din Cluj, descoperiri cari varsă o viuă lumina asupra conștiințiosității în știință a acestor oameni. Și cum sunt cei din Cluj, n'au să fie mai buni cei din Deva.

În al VII-lea articol de critică științifică asupra capitalei ardelen a Ungurilor, asupra Clujului, publicați în foiletonul ziarului fruntaș maghiar »Buda-pesti Hirlap«, groful Zay Miklos ajungând în foiletonul dela 17 Iulie a. c. a-și formula concluziunea asupra antichităților Clujului, zice din cuvânt în cuvânt următoarele:

»Antichitățile Clujului, nu ne e iertat să le privim prin ochielari roșii-albi-verzi (colorile naționale ungurești, Red.), decumva nu voim să umblăm ca simplul țeran de odinioară, căruia i-au arătat două căpățini de-ale lui Rakoczi, una de pe când era copil, și alta de când fusese mare. (E asta o anecdotă despre un țeran ungur, care mergând într'un muzeu și văzând două căpățini de mort lângă olaltă, una mare, alta mică, spunându-i servitorul că cea mare e a lui Rakoczi, la întrebarea ungurului că cea mică de lângă ea a cui a fost, acela i-a răspuns: tot a lui, dar' când era copil!.. Red.)

»Obiecte fabricate, date drept cutari, sunt aici (în Cluj) destule! Pe oblâncul dela șaua lui Bethlen Gábor, e scris cu litere mari numele Bethlen, dar' literele se cunosc fără nici o îndoielă, că sunt de dată mai nouă! Să găsește în muzeu o sabie mai nouă, pe ea cu număr de an din evul mediu! Cu ce scop au voit să înșele posteritatea pioasă, și că peste tot cei-ce au comis falsificatele au făcut-o în bună credință sau cu rea credință, cine ne-ar putea-o spune?

»Nu pe locul cel adevărat se află nici Capela-lui-Rakoczi dincolo de Mănăstur, lângă drumul de țară, având pe ea inscripția: »Aici a fost rănit George Rakoczi II. la 20 Maiu 1660, în luptă contra Turcilor«. Poporul așa și-a alcătuit chipul luptei dela Mănăstur, că păgânii năvălitori, ca să încungure Clujul, au voit să taie coasta dincolo a dealului, pe acel loc, unde se găsește o surpătură zisă »Tăietura Turcilor! Incerca-

rea însă nu le-a succes, căci Rákoczi s'a isbit asupra oștirii celei cu coadă de cal, și a alungat-o de sub poalele Clujului. — De fapt însă, »Tăietura turcească«, nici nu e tăietură, ci simplă spălare de ape. Ear' »Monument lui Rákoczi e o simplă capelă de margine de drum, pe care cele două figuri de lângă Cel restignit, samănă cu doi... predicatori protestanți! Lupta respectivă a fost mai departe, între Gilău și Feneș«.

Și descrie apoi așa cum de fapt s'a întemplat lupta, nu cum poveștile ungurești o spun.

Un iubitor de adevăr în știință, ce vede din constatările grofului maghiar de mai sus? Că în muzeele ungurești dai de multe »antichități« interesante, dar' în fața aceluia să mergi totdeauna cu trei lumini în mână să le examinezi, căci eile falsifică, conștii și inconștii, punându-ți Capela lui Rákoczi pe un loc unde el nu s'a bătut, și pe capelă falsificându-ți însuși chipul ingerilor, — cari îi îmbracă ca pe predicatori — protestanți. Sabie falsă, șauă falsă. etc!

Eată pentru-ce cu drept cuvânt să mira amicul nostru »Tinl« în scrisoarea sa din Deva asupra excursiunii celor din Țară, cari vin să-și îmbogățască științele istorice la izvoarele ungurești când se știe că învățaii nici unii alt popor nu-s mai mari falsificatori ai izvoarelor istorice deci și a monumentelor istorice archeologice, ca tocmai învățaii unguri. Și eată pentru-ce dl Tocilescu să fie foarte precaut în aprecierea monumentele ce a văzut în fugă pe la noi, să nu se trezească că face deducții mari pe basa alor cutari »capela lui Rakoczi«, șaua lui Bethlen etc.

Istoria se repetă.

Despre cum arangează Anglia lucrurile în Africa-de-Sud, în perdulete patrii bure, se scriu următoarele:

Pentru paza liniștei publice, sunt lăsați lui Lyttleton, noul comandant suprem al armatelor engleze de acolo, 50.000 de soldați.

Statul îmbie apoi fel și fel de favoruri soldaților reserviști, ca să nu se întoarcă napoi în patria lor, ci să se așeze în Africa, unde pot ușor ajunge a avea moșii întinse și slujbe bune.

Toți slujbașii statului în fostele republici, se iau din soldați reserviști, cari sunt ajuturaji a prinde rădăcini în noua patrie.

Din Anglia și alte părți ale imperiului încă primesc felurite ajutoare ceie vreau să se ducă și să se așeze în Africa cea bogată în aur.

Când cetim aceste lucruri, un sentiment de duioșie ne cuprinde: parcă cetim istoria vechilor Romani pe vremea lui Traian, care sdrobi de tot pe eroii superbi daci, și apoi tocmai cu atar' făgăduințe aduna din toată împărăția romană pe cei-ce voiau să vie să se așeze în noua patrie, mai ales însă pe soldați îi plătea bine ca să se așeze aci, să se însoare cu fete dace și să-și contopească în trupina romană, — și așa s'a și întemplat, și din această lucrare de colonizare și contopire, răsări poporul nostru românesc, care însă, ca o răsunare parcă a blestemelor Dacilor răpuși, atâtea avu și mai are de suferit pe aceste plaiuri...

Istoria se repetă.

FOILETON

Visuri și povești de vânătoare.

Din Munții-Apuseni.

(Urmare și fine).

Un vânător bătrân, alb ca oaia pe cap, ne împărți pe fiecare la la locul de pândă, și spuse apoi gonacilor cum se începă goana, și când se sloboadă câinii. Plecărăm la locul destinat, fiecare gândind că el o se puște gliganul. Pe la 10 ore ajunseră la noi gonacii, fără ca să fi dat de urma gliganilor. Părăsirăm fiecare locul de pândă, și ne așezărăm toți într'o poiană, numită »Poiana ascunsă«.

Aci ne puserăm să prânzim, și tot'odată începuseră și glumele și povestirea aventurilor de vânătoare, care de care mai cu coarne.

Toți rideam, și povestiam câte o aventură de vânat, numai bătrânul vânător era tăcut și gândit.

Mă apropiai de el, și-l întrebai de ce e supărat, sau doară pentru-că n'am dat de gligani?

»Ba nu domnișorul, altele's necasurile mele, mai mari«, fu răspunsul. Find noi afară din cercul celor de față, puteam vorbi fără ca să fim auziți de nime, și următorul dialog avu loc între noi.

»D'apoi ian spun-emi, bădicule, ce necasuri ai?«

»Hei domnișorul, is necăjit rēu, că am un ficior, și's 4 ani acuși de când zace bolnav pe pat.«

»Dar' ce boală are?«

»Știe D-zeu sfântul, că noi am și cercat ce a fost modru și cu ce am știut, și leac tot n'am aflat.«

»De ce se cântă ficiorul dtale că-l doare?«

»Dapoi domnișorul toate-l dor, și apoi de »inimă« se cântă mai rēu.«

»Cercatați cu doftorii ceva?«

»Ba nu domnișorul, ca fără ei e mai bine decât mai rēu.«

»Nu e așa baciule. Doftorii cari au învățat, pot mai mult ajutoare pe un bolnav decât noi cari n'am învățat nimic.«

»Pot da, dacă vrea D-zeu, și dacă ai bani mulți, și dacă nu ești român.«

»Credința asta a dtale despre doftori e rea. Pentru doftori e tot atâta ori român ori neromân, bolnavul e bolnav, și apoi dacă e omul sérac, îl lecuesc și fără bani, ba și leacuri din potică se dau fără bani.«

»Să te ferească D-zeu, domnișorul, de lecuitul doftorilor fără bani, și de leacurile din potică date de cinst«.«

»Nu e așa baciule, atât lecuitul doftorilor cât și leacurile fără de bani, sunt tot așa ca și cele pe bani.«

»Ba zēu nu e așa domnișorul. Eu nu am încredere în doftorul nostru, care ar trebui să vie și fără bani, căci e jidan botezat.«

»Ba poți avea, baciule, căci toți doctorii din țară sunt jurați ca să lecue pe tot omul cum știe și poate mai bine.«

»Poate fi jurat, căci eu nu cred nici în jurământul lor, că nu's jurați pe evanghelia noastră a românească.«

»Acea nu face nimic, că pe ce evanghelie ori lege e jurat. Jurământul e sfânt în ori-ce limbă și după ori-ce lege, căci D-zeu numai unul este.«

»Da dumnișorul, D-zeu e numai unul, oameni însē sunt de

multe feluri, și pe noi românii toți ne urăsc în țara asta, și ar vrea toți domni de ungur să se vadă cât mai iute scăpați de noi.«

»Baciule, im plac și cinstesc simțemintele dtale, dar' față cu doftorii și potice ești în mare rătăcire, și mi-ar plăcea să te fac să nu mai crezi aceea ce-mi spuseși până-acum.«

»Domnișorul! Eu is mai bătrân ca dta, căci pot să-ți fiu moș, și de cându's pe lume am pățit multe necasuri. Crede, mă și dta pe mine, că doftorii cu poticarășii i-s înțeleși, și ei împart banii de pe leacuri.«

»Ești în rătăcire, bătrânule. Vorbele dtale, eartă-mē, dacă-ți spui, sunt credințe deșerte.«

»Ba nu, domnișorul. Eu pe cum ți-am spus și vezi, i-s om bătrân, și ce vorbesc numai din pătenie și sigur vorbesc.«

»Baciule, știi ce! Dacă dta n'ai încredere în doftori străini, spunem cum te chiamă și de unde ești, și eu voi ruga pe un doftor de romând să vie la feciorul dtale, și acela va scrie leacuri pentru dînsul, și dacă va voi și D-zeu, o să vezi că o să fie bine, și poate că ți-se va însănătoșa ficiorul.«

»Degeaba vrei, domnișorul, se aduci doftor român, căci din potică tot nu o se dee leacuri de cele bune, cât ce va auzi că sunt pentru un român.«

»Nu e așa, bătrânule, poticareșul trebuie se dee leacuri de cari scrie doftorul, nu de cari voeste dînsul.«

»Străinii nu voesc binele nostru, eu tot nu cred, pentru-că știu multe.«

»Aici nu e vorba de ce ne

doresc străinii, aici e vorba de leacuri...«

»Domnișorul! Ascultă ce-ți spun eu dtale, im place de dta că ved că ești de legea noastră. Eu is bătrân, acuși oi muri, dar' insemnă-ți bine ce ți-oi spune, și spune și dta altuia. Eu pe vremea revoluții eram de 20 de ani, și eram în loagărul lui Iancu, — aci îl podidiră lacrimile pe bătrân, și-și luă pălăria din cap — D-zeu se-l ierte, că om bun și cuminte a mai fost! Vezi pușca asta domnișorul. Eu când am plecat în loagăr, n'aveam decât o furcă cu două coarne de fer, și pușca asta am luat-o dela un ungur, la Dealu-mare, eac'o țin și acum. Hei domnișorul, dacă ar ști ea se vorbească, multe ar ști să-ți spună, căci vai multe am pățit eu și ea...«

»Spune, spune, te rog despre Iancu?«

»Era om cuminte și frumos, și era bun ca pânea cea albă.«

»Dar' cu oamenii lui, nu era rēu, dacă nu făcea-ți ceva bine?«

»Ba, dșorule, era și bun, dar' și rēu. Nu suferea să facem rēu la nime, dacă acela nu ne făcea nouă. Și dacă prindeam unguri și-i aduceam în loagăr, nu ne lasă să-i omorîm, cum făceau ei dacă prindeau de-ai noști. Iancu, D-zeu se-l ierte, le da de mâncare și îi ținea bine, îi trimitea apoi nu știu unde, că în lagăr nu ținea mulți. Ear' dacă ziceam noi să nu-i cruță că nici ai lor nu cruță pe ai noști, el atunci ne dojenea, și zicea că nu-i ertat să omorîm nici pe dușmanul nostru, când el nu ne mai poate face nimic. Ei, ce păcat c'o nebunit... Vezi dșorule

și lui din potică i'or dat te mir ce de și-a perdut mintea!.

»Ba nu de aceia baciule, a înebunit Iancu, altele sunt...«

»Să ierți dșorule, dar' dta ești încă copil și nu ști ce-a fost pe când nici nu erai pe lume.

»Dar' am cetit și știu.«

»Poate că prin cărți o fi scris D-zeu știe ce; ascultă numai ce-ți spun eu. După-ce s'a pus pardon și când s'a potolit resmerița, la câtăva vreme eram în Abrud într'o crișmă și acolo erau și unguri și români, și din vorbă în vorbă am ajuns și la ceartă cu ungurii, și chiar eu cu gura mea am zis, să fie pe pace, că dacă mai ne chiamă Iancu odată, atunci n'o fi bine de ei. Dar' ei mi-a spus, că revoluție nu o mai fi, căci Koșutu lor o zis să nu se mai bată cu noi, ci de acum înainte toți poticarășii din țară se dee câteva picuri de otravă la români în leacuri și așa să ne prăpădească cu încetul. Eacă de ce nu-mi trebuie mie leacuri din potică, și eu am și spus la oameni de ai noști, să nu se ducă la potică după leacuri, că-și aduce moarte în casă. Eu n'am beut leacuri de când is, nici să nu mă lase D-zeu să beau. Mai bine mort decât leacuri din potică!.

Amicul meu N. strigă pe bătrân, și se înțeleseră ca să începă de nou vânătoarea. Și vânătoarea să începu fără să fi putut. strâmăta din credința lui pe bătrân. In urma celor auzite cât am umblat în acea zi la vânătoare, tot la vorbele lui m'am gândit și la neînduplecata lui neîncredere în străini. Ghicoel.

Redactor resp.: IOAN MOȚA

Sz. 5787/1902. tkivi. (111) 1-1
Arverési hirdetmény kivonata.

A szászvárosi kir. járásbíróság mint tkkvi hatóság közhírré teszi, hogy az »Ardeleana« pénzintézet végrehajtatonak Mariucz György és társa végrehajtást szenvedő elleni 2800 kor. tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a dévai kir. törvényszék (a szászvárosi kir. járásbíróság) területén lévő Romoszon fekvő a romoszi 943 sz. tjkönyvben a 13 rend 735 736 hrszámmra 1090 kor., a 14 rend 1420 hrsz. ingatlanra 18 kor., a 15 rd 1727 hrsz. ingat. 144 kor., a 16 rd 1728 hrsz. ingat. 766 kor., a 17 rd 2519 2520 hrsz. ingat. 228 kor., a 18 rd 3395 hrsz. ingat. 96 kor., a 19 rend 4408 hrsz. ingat. 118 kor., a 20 rd 4642 hrsz. ingat. 44 kor., a 21 rd 4643 hrsz. ingat. 44 kor., a 22 rd 4646 4647 hrsz. ingat. 72 kor., a 23 rd 4659 hrsz. ingat. 52 kor., a 24 rd 4900 hrsz. ingat. 236 kor., továbbá az u. o. 1461 sz. tjközben a 2 rend 1726 hrszám ingat. 6 kor., továbbá az u. o. 1889 sz. tjközben a 3 rd 1722 hrsz. ingat. 1 kor., a 4 rd 4862 hrsz. ingat. 1 kor. és az u. o. 1380 sz. tjközben a 8 rd 1720 hrsz. ingat. 104 kor. és a 9 rd 4770 hrsz. ingat. 48 koronában ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte. Megjegyeztetik, hogy ezen árverés a romoszi 943 sz. tjközben a 13 és 16 rdsz. ingatlanokra

az özvegy Mariucz Györgyné javára bekebelezett haszonélvezeti jogot nem érinti és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1902. évi szeptember hó 25-ik napján délelőtt 9 órakor Romosz község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el fognak adatni.
Árverezni szándékoznak tartoznak az ingatlanok becstarának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. a.

Sz. 5788/1902. tkivi. (110) 1-1
Arverési hirdetmény kivonat.

A szászvárosi kir. járásbírószág mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy az »Ardeleana« pénzintézet végrehajtatonak Iosziveszk Iosif és társa végrehajtást szenvedő elleni 120 kor. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a dévai kir. törvényszék (az algyógyi kir. járásbírószág) területén levő Mádán fekvő a mádai 231 számú tjkönyvben a 1 rend 749 hrsz. 9 kor. a 2 rd. 1221 hrsz. 6 kor. a 3 rd. 1446 hrsz. 23 kor. a 4 rd. 1646 hrsz. 6 kor. a 5 rd. 1657 hrsz. 6 kor. a 6 rd. 1693/2 hrsz. 1 kor. a 7 rd. 1709 hrsz. 4 kor. a 8 rd. 2120 hrsz. 3 kor. a 9 rd. 2138 2139 2142 2143 hrsz. 17 kor. a 10 rd. 2336 hrsz. 14 kor. a 11 rd. 2370 hrsz. 2 kor. a 12 rd. 2375 hrsz. 2 kor. a 13 rd. 2567 hrsz. 17 kor. a 14 rd. 2707 hrsz. 7 kor. a 15 rd. 2709 hrsz. 14 kor. a 16 rd. 2843/2 hrsz. 3 kor.

kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át szolgáltatni.

A kir. járásbírószág mint telekkönyvi hatóság.

Kelt Szászvárosan, 1902. évi június hó 25-én.

Sóhalmi, kir. albiró.

Table with 2 columns: lot number and price. Includes entries like 'a 17 rd. 2879/1 hrsz. 2 kor.' up to 'a 37 rd. 4831 hrsz. 2 kor.'

és az u. o. 474 sz. tjkönyvben a 1 rend 2063/3 hrsz. 2 kor.-ban ezenel megállapított kikiáltási árban, az 1881. évi LX. t.-cz. 156 §-nak alkalmazásával az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1902. évi szeptember hó 24-ik napján d. e. 9 órakor Mádán község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladotni fognak.

Árverezni szándékoznak tartoznak az ingatlanok becstarának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz 42 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 szám a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át szolgáltatni.

A kir. jbróság mint tkkvi hatóság.

Kelt Szászvárosan, 1902. évi június hó 27-én.

Sóhalmi, kir. albiró.